

Färsk forskning om barns lek: Flickor ledare på pojkarnas villkor

Barnens egen lek anses numera mycket viktig inom förskoleverksamheten. Beteendevetare, arkitekter m.fl. har från olika utgångspunkter forskat kring barns lek på våra förskolor. Sociologen Åke Hedman är en av dem och han har intresserat sig för barnens samlek som den tar sig uttryck kroppsligt och verbalt. Åke har videofilmade och analyserat 56 barns lek på tre kommunala förskolor i Lund.

Dagisleken filmad

Under ett par års tid besöktes min dagisavdelning av Åke Hedman. Åke ville helst komma tidigt på morgonen, så att han kunde vara i rummet, när barnen kom in för att leka. Då brydde de sig inte om kameran. Gick han däremot in i ett rum, där barnen redan lekte stordes de i sin lek.

Följande referat av Åkes undersökningsresultat har jag hämtat från vår facktidning, Förskolan.

Pojkar använder mer befällningar än flickor. Med hög röst begär de ofta en annan handling av en lekdeltagare, t.ex. "ta den", "ge mig den". Pojkar talar också mer om sin egen aktivitet, medan flickorna är mer inriktade på att förklara och instruera leken.

Flickorna söker hela tiden samförstånd. De ger förslag på hur man kan leka, prövar olika roller innan de sätter igång. När de väl börjar är de oftast överens om hur leken ska gå till.

Flickorna har i motsats till pojkarna sällan en ledare som bestäm-

mer och talar om hur man ska leka, men alla i flickgruppen har inte lika mycket makt. De starkaste flickorna vinner dock genom att förhandla och söka samförstånd.

Till skillnad mot pojkarna använder flickorna ofta riktad ögonkontakt, när de leker. Pojkar visar med kroppsspråk, vad de vill, menar, och gör. Ögonkontakten bidrar till att flickor lättare uppmärksammar när någon blir ledsen, inte vill vara med eller känner sig utanför. Pojkarna krockar mer när de leker.

Flickor kan ofta sitta ner och prata en lång stund om leken, -om hur de ska leka. Pojkarna däremot kommer ofta till skott utan att tveka. De sätter igång direkt med att bygga och konstruera och pratar under tiden, men de talar mindre än flickor.

Pojkarna bestämmer flickornas roller

När flickor och pojkar leker tillsammans spelar flickorna nästan alltid den omhändertagande mammarollen. Pojkarna vill vara djurbarn, bebis, eller patient. Flickorna får bli djuramma, vanlig mamma eller läkare oavsett om de vill det eller ej.

Innan jag läst Åkes forskningsresultat tog jag denna lek som ett tecken på att gruppens mest högljudde, utåtagerande vildbasare minsann kunde underordna sig och låta sig styras av en flicka. Detta brukade jag berätta för "vildbasarens" mamma, när hon frågade

hur dagen varit. Naturligtvis var jag tvungen att tala om, att Erik blivit biten och Jonas knuffad, men avslutade jag, i mysen idag såg jag hur han var patient och låg på golvet och lät sig undersökas av "doktor Frida". Nu visar Åkes forskning att det är pojkarna som vill att flickorna ska leda, men bara på ett speciellt sätt, nämligen på deras sätt. Vill inte flickorna, blir det ingen lek.

Flickorna är mer inriktade på pojkarnas behov, medan pojkarna gör det de tycker är kul, det som passar dem. Pojkledarna tar initiativ och bestämmer hur man ska leka. Flickorna får inte ens svar när de frågar hur leken ska gå till.

Avslutningsvis i tidningsartikeln konstaterar Åke att de vuxna anpassar sig mer till pojkarna. Det är pojkarna som får hjälp först och förskollärarna är mer inriktade på deras behov.

Min egen barngrupp består i höst av 14 pojkar och 4 flickor i ålder 3-5 år. Fyra duktiga, självständiga flickor som ser att det är pojkar som får all tid och uppmärksamhet av tre pedagoger, för annars händer det att någon får en spark, får sitt bygge raserat, blir knuffad, får en box i magen...

Kvinnliga ledare hämmar pojkar

Med kvinnliga ledare vill jag ändå hävda att det är flickorna som blir bejakade i sitt sätt att vara och även om pojkarna får mest uppmärksamhet är den dock ofta

negativ. Deras sätt att vara är fel får de höra. Ju större barngrupper på en begränsad yta desto mer tvingas vi hämma pojkarnas behov av rörelse, kamp, visa sin styrka o.s.v. Denna milda höst har dock varit till gagn för vår barngrupp. Utomhus finns inga begränsningar när det gäller ljudnivån. Där minimeras risken att krocka med varandra. Där finns utrymme och krypin för alla. Utomhus kan pojkarna samleka i stora byggprojekt och flickorna pröva sin armstyrka i klätterträdet.

På en vandring runt dagistomten för att skaffa mig en överblick var barnen fanns, plockade jag upp en trädrot som låg bland höstlöven framför lekstugan. Elna kom ut från lekstugan där två flickor och en pojke hade sitt hem och utbrast förgrymmad: "Nu tog du våran cykelpump."

A-S Löven

Öppenhet och detaljkännedom i lokal nämnd

För ett år sedan, när jag arbetade i den förberedande gruppen för kommunalnämnden Centrum, hade jag en hel del idéer om kommunalnämnden och -kontoret som en omdanare av kommunal verksamhet. Det skulle bli en nystart, vi skulle kunna hitta nya former för ansvar och deltagande för anställda och invånare. Det skulle finnas plats för fräcka initiativ och helt nya idéer t.ex. när det gäller miljöpolitik och samarbete mellan skola och dagis. Så blev det naturligtvis inte. Året har gått den gamla vanliga kommunala trallen, fast med ännu mer ren byråkrati än normalt. Internbudget, delegationsordningar, ekonomisk

uppföljning, rutiner för revision har dominerat helt.

Riktig politik i stället för trafikfrågor

En sak har vi dock lyckats med. Vi har lagt stor vikt vid öppenhet, information och diskussion i politiska tvistefrågor. I frågorna om Villa Sunna och trafiken kring Mårtenstorget är det alltså kommunalnämnden centrum som haft informationsmöten och också diskuterat och fattat beslut på öppna möten med allmänheten som åhörare (och även deltagare i diskussionen före det formella mötet) - inte byggnadsnämnden eller tekniska nämnden. Den

ordningen (som inte införts utan diskussion) är väl det bidrag till förnyelse och lokal förankring som närmast hittills kommit med, och den tror och hoppas jag att vi kan fortsätta att utveckla.

Före kommunalsreformen tillbringade jag ett antal år i gatunämnden. Skillnaden mellan det och att sitta i kdn Centrum är stor. Det är inte bara det att det politiska ansvarsområdet är ett annat. En av de saker som lockade mig med kommunalnämnden var annars att få syssla med "riktig" politik - utbildning och omsorg tillhör ju sedan urminnes tider kommunernas kärnområde - istället för det plakatviftande som trafikfrågor

gärna blir i Lund. Den stora skillnaden ligger i det politiska arbetsklimatet. Vi bor alla i innerstaden på några minuters gångavstånd från kommunalskontoret. Vi har eller har haft våra barn (och något fall barnbarn) på samma skolor och dagis. Vi är (nästan) alla medelålders män och kvinnor med akademisk utbildning. Vi går och dricker öl tillsammans efter mötet och låter oss gärna bjudas av nämndens moderat och vice ordförande. Det som är gemensamt för ledamöterna är, delvis av naturliga skäl, mycket större här än i vilken facknämnd som helst. Det är naturligtvis trevligt på sitt sätt,

forts sid 4

För mycket "bil" och för lite fritt

Stadsarkitektkontoret och Tekniska förvaltningen har på sina resp. politiska nämnders uppdrag tagit fram förslag till ändrad trafikföring och omgestaltning av Mårtensstorget. Förslagen kommer säkert att leda till en livlig debatt, inte minst för att Mårtensstorget är en hjärtesak för de flesta lundabor.

Förslaget går i stort ut på att:

1. Östra Mårtensgatan enkelrikas för bilar från Laboratoriegatan fram till Bankgatan (färdriktningen är alltså västerut), samtidigt som gatan görs smalare söder om torget.

2. Bankgatan föreslås bli tillåten endast för behörig trafik mellan kl. 8.00 och 15.00. (Efter tre är det fritt fram).

3. Samtliga parkeringsplatser - 32 st - framför Domus slopas.

4. I stället byggs 15 nya (!!) p-platser på torgets södra sida, på den del av gatan som införlivas med torget.

5. De befintliga trädraderna fylls på med ytterligare träd - exakt hur det ska göras, råder det delade meningar om.

6. Efter torghandelns stängning, från 15.00 ska bilar, precis som nu, få belamra samma yta av salutorget som de belamrar idag.

Pyttesmå förändringar

Det är alltså pyttesmå förändringar det är tal om, och de kan knappast ses som ett led i det trafikpolitiska projektet "Bilfri innerstad". Dessvärre är risken stor att den politiska majoriteten inte vågar gå längre än så här - just nu. Varför är man så

försiktig?

Bevekelsegrunderna kan ju skifta, men vad som hittills framkommit i debatten är att en del företrädare för (s) och (mp) har uppfattningarna dels att bilister inte klarar av att promenera mer än ca 50 meter, dels att det skulle finnas ett - inte närmare angivet - "behov" av p-platser i eller i omedelbar anslutning till stadskärnan.

Behov?

Det första argumentet är givetvis trams (och då pratar jag självklart inte om rörelsehindrade) - man kan en kort stund begrunda mänsklighetens historia för att inse det.

Vad gäller det andra argumentet, så vet jag inte riktigt vad man (se t.ex. ledande företrädare för miljöpartiet och socialdemokraterna i debattinlägg i SDS) lägger in i begreppet behov, men det verkar som om de helt enkelt menar "mängden bilister som skulle vilja parkera i centrum om det finns p-platser tillräckligt".

Behoven sett på det viset är förstås näst intill omätliga. Säkert skulle man kunna bygga p-hus i Galten, underjordiskt garage under Mårtensstorget och markparkering i hela Lundagård (vad ska man med en massa träd till mitt i sta'n?) utan att "behovet" skulle bli tillfredsställt. Ju fler p-platser som finns, desto fler bilister väljer att ta bilen till centrum.

Minska biltrafiken

Tillgången på p-platser är en

strategisk faktor för val av transportmedel. För hur många skulle ta bilen in till centrum, om där inte finns några p-platser alls och om det överhuvudtaget inte gick att köra bil igenom stadskärnan? Men frågan är naturligtvis inte hur många p-platser bilister "behöver", utan frågan är fastmer: hur många p-platser tål miljön?

Som jag ser det måste ett miljöperspektiv på förslaget till ombyggnad av Mårtensstorget ta sin utgångspunkt i att den totala biltrafiken i Lund måste minskas. (Jag trodde dessutom att denna utgångspunkt var någorlunda väl förankrad i den röd-gröna majoriteten). För trafikplaneringen i centrum måste detta synsätt bl.a. få till följd att antalet p-platser dramatiskt minskas, liksom framkomligheten för bilar, samt att inga fler "stadskärnenära" p-anläggningar byggs. Sådana flyttar bara problemen några hundra meter, och de kräver förräntning av investerat kapital. Därmed utgör de för lång tid framöver ett hinder för en eventuellt senare planerad, mera genomgripande, trafikomläggning.

Sillmjölkepolitik

Att minska antalet p-platser med 17 st på Mårtensstorget och att enkelrikta en gata är förslag som bär sillmjölkepolitikens prägel. Om förslagen genomförs kommer förändringarna endast i mindre utsträckning att påverka trafikmiljön runt och på Mårtensstorget, och det totala biltrafikflödet i sta'n i

minskas egentligen inte alls. Halvmesyren i dag försvårar genomförandet av en senare, mera omvälvande trafiklösning.

Diskussionen om val av trädöblemang på torget blir dessutom nästan ointressant, i all den stund den dominerande delen av torget även i fortsättningen inte ska vara torg, utan p-plats. Därmed får torget merendels ett estetiskt, socialt och kulturellt värde som endast obetydligt överstiger Verdexa-bakgårdens.

Minimiplattform

Jag tror dock att det skulle vara fullt möjligt för den röd-gröna majoriteten att enas kring en s.k. minimiplattform för Mårtensstorget. Det gäller bara att ha lite is i magen, att låta räddhågan fara, att inte överskatta (men naturligtvis inte heller underskatta) bilintressenas styrka. Samt, naturligtvis, att resonera sinsemellan om saken.

En sådan minimiplattform skulle, för att vara någorlunda anständig ur miljösynpunkt, kunna innefatta följande punkter:

1. Mårtensstorget görs bilfritt dygnet runt.

2. Östra Mårtensgatan blir gå- och cykelgata från Laboratoriegatan till Bankgatan.

3. Bankgatan får trafikeras endast av behöriga motorfordon, oavsett tidpunkt på dygnet.

4. Inga nya "stadskärnenära" p-anläggningar.

Att den röd-gröna majoriteten kan är självklart, men vill den, tors den?

Ulf Nymark

Vad bryr sig Marknaden? VB-tecknare förskönar Folkets hus

Regeringen tänker med arbetsmarknadsåtgärder rädda sjukvården. Läget inom sjukvården idag är att personal sägs upp dagligen och att patienterna blir offer för dessa sparåtgärder. Regeringens förslag innebär att arbetslösa får arbete inom sjukvården med bibehållen A-kassa. På detta sätt blir landstinget ekonomiskt vinnare men inte kvalitetsmässigt.

Regeringen tycks tro att den med denna vilseledande åtgärd skall kunna rädda sjukvården från kaos. Det verkar snarare som om regeringsarbetet drabbats av kaos i sin reaktion på medborgarnas missnöje. I vart fall av dess kortsiktiga planering och desperata åtgärder att döma.

Deltid ger visst jobb!

Som vi i vänsterpartiet vet är 6-timmars arbetsdag en av de viktigaste reformerna för att minska arbetslösheten mycket snabbt. Ett exempel ur min egen vardag; om bara tre av mina kolleger gick ner från heltid till 30-timmars arbetsvecka skulle, enligt mina beräkningar i arbetslös socialsekreterare få jobb.

Men regeringen påstår att arbetstidsförkortning inte skapar flera jobb. Man måste ifrågasätta regeringens vilja att lösa arbetslösheten när man avvisar detta goda förslag. En regering som vill ha harmoniska, friska och kreativa medborgare går med på minskad arbetstid!

Arbetslösas barn i krig

Vår regering har emellertid givit vika för Marknaden och väljer att blunda för den enorma arbetslösheten. De enorma nedskärningarna har fått till följd att sjukvården inte fungerar, att antalet elever i skolklasserna ökar, att barn gör varandra illa, mobbningen ökar liksom antalet barn med lässvårigheter. I t ex Landskrona råder det öppet krig mellan invandrardomar och svenska ungdomar. Deras föräldrar är ju arbetslösa och barnen lider naturligtvis av detta.

Men vad bryr sig Marknaden om Landskronas uppgivna ungdomar? Vad bryr sig Marknaden om integrationen i Landskrona? Vad bryr sig Marknaden om att 25% av våra sjuka utgörs av arbetslösa? Inte heller bryr sig Marknaden om heltidsarbetande som bär på en

Från våra pressgrannar i Småland:

I Smålandsposten 3 oktober 1996 kunde man läsa att Kultur- och fritidsnämnden i Uppvidinge kommun köpt en tavla i olja till Sävjsjöströms Folkets hus. Det är Göte Bergström, bl a känd för sina illustrationer i VB som har målat motivet: Midsommarfirande vid Alster. Två tusen kronor kostade tavlan.

ständig oro och ångslan över hur länge till de kan behålla jobbet.

Regeringen måste vara mycket blåögd som tror att EU och EMU har sinne för solidaritet och medmänsklighet. Det enda som Marknaden bryr sig om är ökad produktion av onödiga varor och att det går så fort och så billigt som möjligt.

Just därför ingår inte 30-timmars arbetsdag i regeringens och marknadens planer. Därför tolererar man som nödvändigt ont arbetslöshet, ohälsa, våld och rasism. Person-

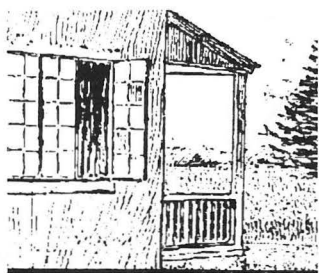
ligen hyser jag inget hopp om vår nuvarande regering. Tyvärr kan jag tvärtom föreställa mig fler och fler mörka episoder i framtiden.

Det är därför mitt hopp står till att våra medborgare i Sverige skall bli kloka och rösta på vänsterpartiet så att 30-timmars arbetsdag blir införd.

Så att jag och många med mig får mer tid för våra barn och dessutom kan göra fler ideella samhällsinsatser. Jag ser fram emot den dagen.

Nilofar Shirinbek

Ar krig verkligen nödvändiga?

I helgen var det en stor mässa i Danmark där säljare och köpare från hela Europa samlades för att handla med antika vapen. En TV-reporter frågade en man varför det bara var män på mässa. Han svarade att alla män, oavsett åldern, är små "drenge" innerst inne som leker krig. De få kvinnor som var där, var med sina män för att se till att ev. inköp inte blev för dyra.

Slagen i 50år

När jag såg intervjun om vapenmässan påminde jag om något jag läst för en tid sedan. Någon påstod att en kvinnas plats var mellan knytväven och spisen. Strax efter såg jag Kvällspostens löpsedel där det stod "KVINNA misshandlad av sin man i 50 år". Jag köpte inte tidningen, så jag vet inte vad det hela handlade om, men i flera dagar gick jag och funderade över hur det är möjligt att leva i ett förhållande i femtio år, där den ena slår och den andra blir slagen. Hade kvinnan ingen i sin omgivning som kunde hjälpa henne att lämna mannen eller på något annat sätt sätta stopp för misshandeln. Tröttnade inte mannen på att slå sin hustru och varför lämnade han henne inte och istället skaffade sig en annan kvinna som inte väckte hans aggressivitet.

Krig-ett naturligt tillstånd!

Vapenintresset och "vardagsvåldet" är den privata sidan av det officiella våldet, kriget. I många år har jag funderat över om krig är nödvändiga och om krig alltid har funnits. Har det aldrig i historien funnits en tid då fred var det naturliga tillståndet? Sverige har haft fred i snart 200 år, så här kan man väl påstå att fred är ett naturligt tillstånd. Men med alla de krig som hela tiden påbörjas någonstans på jordklotet är tydligen krig det naturliga tillståndet.

För att se om det är så började jag undersöka gamla civilisationers historia och fann att det så långt tillbaka som det funnits en nedskrivnen historia har krig funnits. Kreta har varit undantaget och öns fredliga och välutvecklade gamla civilisation fascinerar alla som kommit i kontakt med den. Det finns också fortfarande ställen på jordklotet där fred råder. Det finns stammar både i Afrika och i Sydamerika som helt saknar krigiska stämningar och där fred råder - än så länge. Tyvärr måste

jag alltså konstatera att krig tillsammans med våldet i vardagen är en naturlig del av människans tillvaro.

Detta upprör mig starkt. Det lidande som följer med krig och det lidande som våldet i vardagen får rapporter om i massmedia skapar en maktlöshet hos mig eftersom jag inte kan förstå meningen med det hela. Jag har en meningsfrände i den amerikanske författaren Mark Twain, som var motståndare till krig och dess följder. I slutet av sitt liv (i början av 1900-talet) skrev han ner sina synpunkter. Han kallade dem "War Prayer" och i ett samtal med en god vän berättade han att han läst upp det han skrivit för sin dotter Jean och flera andra, som varnade honom för att publicera det, eftersom det skulle anses för att vara "hädelse". När vännen undrade om Mark Twain i alla fall skulle publicera det svarade han att han berättat hela sanningen och endast döda män kan berätta sanningen i den här världen. War Prayer får publiceras efter min död, avslutade han. Mark Twain avled 1910 och år 1923 trycktes War Prayer för första gången.

Guds hjälp i kriget

"Krigsbönen" börjar med hur patriotismen brinner i allas bröst, musikkårer spelar när soldaterna i sina nya fina uniformer tågar fram genom gatorna medan föräldrar, systrar och kärestor med röster fulla av känslor önskar dem krigslycka. I kyrkorna predikar prästerna hyllningart till flaggan och till landet och ber Gud bistå soldaterna i

uttorandet av den goda saken. De få som var motståndare till kriget och som ifrågasatte det rättfärdiga i det fick sådana varningar att de för att rädda livet försvann ur sikte.

Samma dag som soldaterna skulle ut till fronten hölls en predikan där prästen bad Gud fader vaka över de unga soldaterna, hjälpa dem, se till dem och uppmuntra dem i deras patriotiska arbete. Göra dem starka och säkra, odödliga i det blodiga slaget, hjälpa dem att krossa fienden och ge dem, flaggan och landet en evig ära.

En gammal man steg därefter upp på predikstolen och med djup röst förklarade han att han hade ett meddelande från Gud den allsmäktige. Han hade i uppdrag att förklara vad kriget verkligen innebar, om de efter att ha hört detta fortfarande ville starta krig hade de Guds välsignelse. Han förklarade att när de bad om seger innebar det också att de bad om många andra saker. De bad om hjälp att med sina kullor slita fiendens soldater i bitar, hjälp med att täcka de leende fälten med de stupade, hjälp med att ödelägga fiendens enkla hem med stora eldsvådor, hjälp med att låta änkorna sörja och med att låta dem och deras barn vandra husvillan på resterna av deras förstörda land. "Vi ber om allt detta i kärlekens ande, av Honom som är kärlekens källa, och Han som är den trogna vännen till alla i sorg och som söker Hans hjälp med ödmjukt hjärta".

Efter att den första chocken lämnat församlingen kom man till slutsatsen att mannen var en däre och att det han sa var ren gallimattias.

Kriga nakna!

Mark Twain hade även andra idéer om hur krig kunde omöjliggöras. Han föreslog att alla soldater skulle slås nakna, osäkerheten om vem som var vän eller fiende skulle göra det omöjligt att skjuta. Om det var krig mellan män av olika hudfärg kunde man istället låta varje soldat betala ammunitionen ur egen ficka. Mark Twain trodde att omviljan att själv betala kriget skulle få soldaterna att lägga ner vapnen.

Mark Twains syn på krigens meningslöshet när det gäller att lösa problem och den grymhet som krig innebär är också mitt sätt att se på krig. Efter skoltidens lektioner i krigshistoria undvek jag att läsa om krig. Först för några år sedan läste jag min första "krigsbok" när jag fick tag i Barbara Tuchmans bok "Augusti 1914". I boken beskrivs "förarbetet" till Första världskriget, hur olika viljor och olika personligheter tillsammans startade kriget. Dessutom skildrades de olika händelserna ur ett personligt perspektiv, ett grepp som annars inte varit så vanligt i historieböcker. Trots denna inblick i krigets psykologi har jag fortfarande svårt att förstå de mekanismer som styr dem som startar krig. För mig är det lidande, den slakt, den tortyr, de våldtäkter som sker mot kvinnor, dödadet av massor av den försvarslösa befolkningen och den behandling som de s k "tysketöserna" utsätts för ofattbar. Jag begriper inte hur någon med vetskap om vad som händer i krig själv med gott samvete kan starta ett krig.

Ingegerd Wedin

Från det kommunala

I veckan har en undersökning konstaterat att Lund är den "narkotikatätaste" kommunen i landet. Här prövar fler ungdomar på olika slag av narkotika än på andra ställen i landet.

Detta är i och för sig inget nytt fenomen, Lund har länge legat i "topp", men med de allt öppnare gränserna mot omvärlden och med nya inkörsportar för narkotikan (Polen, Ryssland, baltstaterna) finns det all anledning att ta rapporten på stort allvar.

Narkotikabyrån i Lund, ett landstingsprojekt med kommunal medverkan, ägnar mycken tid åt att informera om narkotikan och dess påverkan på framför allt ungdomar.

Naturligtvis klarar dom inte av att informera alla, och säger själva att föräldrarna måste ta på sig ett större ansvar. Det är väl i och för sig riktigt. Men jag ser en annan part som har all möjlighet att sprida kunskap om farorna, och det är Lunds grundskolor. Alla barn/ungdomar går i skolan, alla kan, teoretiskt, nås om man på skolorna satsar på en massiv objektiv skrämselpropaganda mot användandet av narkotiska preparat.

En uppmaning till kommunalnämnderna: låt 1997 bli året då ingen elev längre skall kunna säga att dom inget visste! Informera, propagera! Försök få kontakt med fd pundare och låt dom berätta om alla baksidorna (socialförvaltningens hjälper säkert gärna till att förmedla kontakt).

Läste i bladet (SDS) att Mårtensgatan tillfälligt skall enkelriktas pga vägarbeten. Skulle man inte kunna passa på att permanenta enkelriktningen när nu skyltarna ändå står där?!

S-B P

Det svenska alfabetet har 28 bokstäver. "En bokvän" påstår i förra veckans blad att alfabetet har 29 bokstäver, då inkluderande W som självständig bokstav. Detta är inte korrekt. W är i det svenska alfabetet en variant av V utan eget ljudvärde. Dessa båda tecken samordnas därför vid t.ex. alfabetisering. Annorlunda är det i engelska och tyska, men där står, som många vet, V och W för skilda ljud. Det som står på affischerna på biblioteket är alltså helt rätt.

En annan bokvän, tillika NE-redaktör

PS Kassetstavas f.ö. med två s (på svenska)
PS2 Det heter, såvitt jag vet, Kultur- och fritidsnämnden (med litet f, antar jag)

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

En fläkt från stora världen

Per Garthon var på Norra Fäladen Det började lite trevande. Vid utsattid hade en handfull kommit. Alldeles för lite för ett möte med sånt dragplåster som Per Garthon. Förstulna blickar för att kolla vilka som var där och framför allt vilka som inte.

Att välja aulan på Fäladsgården (som rymmer ett par hundra) var naturligtvis ett brott mot mötesarrangörens huvudregel; hellre en fullsatt garderob än en kvartsfull aula.

Nå, det redde sig skapligt till sist. Ett sextiotal bänkade sig utspjutt för att verka fler. Panikorkestern avverkade ett antal skiffellåtar med mottot "om vi inte kan det bra så kan vi det fort".

Per Garthon är en utmärkt talare och som sådan också med ett stänk av estradör. I kväll verkade han dock lite sliten men kom så småningom igång. Han talade utan manus och höll tiden perfekt - en god föredragshållares signum.

EU som svartbygge

Under rubriken "EU vill ha en egen krigsmakt - vem är fienden? redogjorde han pedagogiskt för EU-EMU:s uppbyggnad efter "Monet-metoden" (uppkallad efter politikern - inte Claude, han med "Näckrosdammen"). Garthon förklarade att slutmålet - ett Europas Förenta Stater - var spikat redan när kol-och stålunionen bildades. Åhörarna fick bilden av EU som en sorts svartbygge, bakom ryggen på ett misstänksamt europeiskt folk. Taklagsfesten hålls när sista teglet lagts på taket: när europaarmén har byggst upp.

Världens överklass är tvungen att barrikadera sig, sa PG och det lät som ett eko från sjuttioalets stormöten. Man är rädd för den gula faran, (nu som då) och inkluderade f ö också muslimerna i hotbilden. Ryssarna kan väl så småningom få vara med i EU och VEU för dom är ju i alla fall någon sorts europeer och kristna. Men för närvarande, ännu är man kallsinnig till Rysslands medlemskap. Per Garthon har flera gånger ställt förslaget att parlamentet "i princip" skall uttala att det är teoretiskt möjligt att Ryssland skulle kunna bli medlem. Det har varje gång avisats av en överväldigande majoritet.

Sveriges officiella ståndpunkt till medverkan i militärt samarbete är rent hyckleri med tanke på att man tillsammans med Finland, i den pågående regeringskon-

ferensen, föreslagit att VEU skall kunna genomföra militära aktioner. "fredsskapande åtgärder" kallas det med förskönande omskrivning. Sverige spelar bort den goodwill som fredsmäklare som man haft sedan Palmes dagar. Om just Palme som fredsmäklare hade han en anekdot om Johan Galtung som fick höra klagomål mot Olof Palme för att han "mäklade fred på förmiddan och sålde vapen på eftermiddan". Galtung replikerade att de flesta av världens politiker säljer vapen hela dagarna.

Sverige i botten

När det gäller inställningen till EU och EMU ligger Sverige i botten. Inte bara i våra egna undersökningar utan också i dem som görs av EU. Danmark och Storbritannien ligger också på hedrande jumboplatser. Mest positiva är de sydeuropeiska länderna och Irland eftersom de får mest bidrag.

Positiva är också de östeuropeiska staterna som tror att de skall få lika mycket jordbruksstöd som de nuvarande EU-länderna, halva EU-budgeten går till jordbruksstöd. Men, vilket är nytt, nu börjar Ungern och Tjeckien tveka om fördelen med att förlora sin närliggande återvunna nationella självbestämmanderätt. En opinion spirar, sa Garthon.

Hotet kommer från väster?

EU som fredsprojekt fick ju många att rösta JA i folkomröstningen. Att förhindra att Frankrike och Tyskland åter börjar kriga. Det argumentet är det ingen som tar på allvar nere i Bryssel menade Garthon. Man tror inte på det vare sig med eller utan EU!

Till bilden av olika fiender till Europa fogades däremot USA. Mest i form av en handelspolitisk kris. I den efterföljande frågestunden berördes problemet i samband med Danmarks motvilja att stödja ett lagförslag som var riktat mot USAs Kubablockad. På frågan hur de EU-kritiska parlamentarikerna ställde sig till den danska hållningen, svarade Per Garthon att den var kluven. De flesta ogillade ju USA:s handelssanktioner men samtidigt förstälse för danskarnas bekvämlighet med överstatligheten i lagförslaget.

Till sist gav ju danskarna efter för storebrödernas påtryckningar. Det skall bli intressant att se om detta påverkar danska högsta domstolens inställning till EU-medlemskapet.

Öppenhet...

forts från sid 1

men kan också bidra till att göra nämnden till en konservativ kraft. Det finns en övergripande vilja till konsensus och till att bevaka nämndens särintressen, som på sikt kan bli besvärande för de som vill förändring. Själv tror jag dock att det finns tillräckligt många inneboende motsättningar i kommundelen för att vi ska kunna undvika detta.

Kommundelen Centrum är nämligen stor. Den sträcker sig från Stadsparken till Ideon och med ungefär 17.000 invånare är den väl så stor som vilket Lomma eller Kävlings som helst. Samtidigt är det mer än dubbelt så många människor som har sin dagliga gärning inom kommundelens gränser och ännu fler som handlar, går på bio eller tar tåget här.

Impopulära beslut svåra

Till skillnad från de flesta andra kommundelar är centrum på något sätt allas angelägenhet, vilket alldeles särskilt märks i trafikfrågor. Som ledamot i en kommun-del är det lätt att försöka göra sig till språkrör för invånarna. Och jag medger gärna att det känns svårare att försöka ta impopulära beslut här än i gatunämnden. I konflikten mellan krav på (bil-)tillgänglighet utifrån och centrumbornas krav på en rimlig miljö när det gäller t ex buller och luftföroreningar har det varit rätt lätt för oss att välja sida. Men det kommer inte alltid att vara så.

De som bor i innerstaden gör det för att de vill det. Närheten till ett livligt affärs-, kultur- och nöjesliv och till goda kommunikationer är det avgörande skälet till att folk bosätter sig här, trots höga bostadsrättspriser och alltmer lägesdifferentierad hyressättning i LKF:s bostäder. Det här innebär också, menar jag, att man måste tåla en hel del av centrumens avigsidor. Svårigheten att parkera bilen utanför porten är ett ständigt irritationsmoment för bilägare i

Men det är ju en annan fråga, den om danskarna drabbas av den ågren som Panikorkestern sjöng om i sin inledning.

Många svenskar som röstade JA i folkomröstningen tycks i alla fall ha gjort det.

Tyvärr kan vi inte hoppas på att Göran Persson ändrar uppfattning. Han tillhör de slätkammade fetknoppar som sover gott om nätterna. De som aldrig drabbas av ågren.

De som Bangemann, Girard, Rocar och de andra grabbarna i den stora EU-världen vill ha omkring sig.

Rune Liljekvist

innerstaden (även sådana med sympatier till vänster). Högljudna ungdomar och restauranger som spelar musik är ett annat, som jag också menar att vi måste lära oss att leva med. Det är också självklart att vi måste tåla förhållandevis tung kollektivtrafik i innerstaden, särskilt om vi vill hålla huvuddelen av bilisterna utanför tullarna. Det här är bara några exempel på frågor där det kan bli nödvändigt att ta ställning mot vad som förefaller vara centrumbornas intressen.

Detalj-kännedom ger möjligheter

Den kommande stora frågan för kdn centrum (och alla andra kommundelsnämnder) är de redan pågående förändringarna i skola och dagis. Färre dagisbarn och fler skolbarn ger minskat behov av dagisplatser och ökat behov av skollokalerna. Att lägga ner ett dagis eller flytta barn från en skola till en annan är alltid en svår politisk fråga, men jag tror att en kommun-delsnämnd genom större detaljkännedom och större möjligheter att samordna resurser mellan olika verksamheter har större möjligheter att på ett bra sätt lösa sådana frågor än vi hade i den tidigare ordningen. Och om jag har rätt där är det ett tillräckligt gott argument för reformen som sådan.

Daniel Huledal
v-ledamot i kommun-delsnämnd centrum

Annons

Lenin-byst bortskänkes till sann leninist p.g.a. ändrad världs-

MUSIKCAFE sön 3 nov kl 15.
Vita Huset DjingiKhan.

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKA GRUPPEN
partilokalen, kl 19.30:

4 november: kommunstyrelseberedning
11 november: Diskussion kring
Översiktsplan—Agenda 21

RODA KAPELLET Rep sön 3 nov
18.45 inför 30 nov. Samma låtar som
förra gången.

STORBANDET rep 6.11 kl 19

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Karin Blom
och Kajsa Theander

Näste redaktör: Rolf Nilson

Manus sänds per post till: Vecko-
bladet, Bredg. 28, 222 21 Lund.

Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82.

Manus mottas gärna på 3,5" diskett
eller e-mail: veckobladet@ltv.se

Telefon till redaktörerna:

Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilson 046-12 90 44

Thomas Schlyter 046-14 75 05

Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.